

Seksualnost žene 21. stoljeća

Zdrav način života, osim svakodnevne tjelovježbe i konzumiranja organske hrane, za mene podrazumijeva priuštiti si onoliko orgazama na dnevnoj ili tjednoj bazi koliko mi je potrebno, bilo kroz seks, bilo kroz masturbaciju

Marina Krleža

Naslov zvuči futuristički, zar ne? Došlo je i to. Stoljeće koje će promijeniti ne samo žensku seksualnost, nego i ženu *per se* na način i jačinom kako se nije mijenjala niti u jednom ranijem stoljeću. Sretna sam što vam o tome danas mogu pisati jer temu smatram važnom ne samo za cjelovitu emancipaciju žena, nego za dobrobit čitavog društva. Ostvarena žena i njezina sreća itekako utječu na boljitak socijalne klime i još će nekoliko desetljeća vrijediti ona mudra - kad je žena sretna, tad je sretna cijela kuća.

Nedavno sam zakoračila u novo životno razdoblje u kojem mi je postalo zanimljivije biti duhovna i emotivna, nego tjelesna. Do prije tri godine uglavnom sam živjela seksualnost koja nije nužno podrazumijevala emotivne veze, a posljednje pak tri dala sam prednost vezi i ljubavi koje želim posve istražiti jer prije za to nisam bila spremna, baš kao ni na roditeljstvo. Do tada mi, naime, ljubav i seks gotovo nikad nisu išli zajedno. Ne kažem da je to normalno ili poželjno, znam samo da ima više muškaraca nego žena koji su razmišljali ili živjeli poput mene, barem u Hrvatskoj.

Po struci sam profesorica hrvatskog jezika koja je godinama predavala hrvatski jezik u osnovnim i srednjim školama, a onda sam shvatila da se želim baviti nečim uzbudljivijim i hrabrijim. Nakon što sam se prekvalificirala u digitalni marketing, počela sam se javno baviti seksualnom edukacijom kroz projekt [Seksoteka](#) već tri godine radim najzanimljiviji posao na svijetu. Seksualnost, naime, osim što je prilično neistražena, još je uvijek vrlo tabuizirana u našem društvu, pogotovo u odnosu na skandinavske zemlje.

Vratimo se ženskoj sreći kojoj svakako doprinosi seksualno zadovoljstvo. Seksualni užitak ne promatram kroz sferu zabave kako ga prezentira većina današnjih medija. Ne promatram ga ni kroz sferu grijeha i reprodukcije kako ga tretira Crkva. Promatram ga prvenstveno kroz sferu zdravlja. Zdrav način života, osim svakodnevne tjelovježbe i konzumiranja organske hrane, za mene podrazumijeva priuštiti si onoliko orgazama

na dnevnoj ili tjednoj bazi koliko mi je potrebno, bilo kroz seks, bilo kroz masturbaciju. Nikad se nisam susprezala to jasno komunicirati prijateljima, seksualnim partnerima, čak i obitelji. Seksualnost je za mene otvorena tema, baš kao i komuniciranje o spomenutoj tjelovježbi i hrani.

Potreba žene za orgazmom vrlo je individualna. Najvažnije je da jue svaka žena osvijesti prvenstveno sebi. Ne treba, naime, osuđivati one kojima orgazam treba rijetko ili nikad, ali ne treba niti upirati prstom u one kojima treba često. Nedavno je jedan čitatelj na Seksotekinom Facebooku napisao da nije siguran kako se nimfomanija tretirala u doba matrijarhata, pretpostavljajući da tada žene koje su često trebale seks nisu nužno smatrali „lakima“ ili „bolesnima“. Kad malo razmislim, matrijarhat nikad u povijesti nije dominirao u svijetu, poglavito ne na duže vrijeme. Postoje natruhe o zajednicama koje ga njeguju danas, ali brojnost tih ljudi je toliko minorna da je zanemariva.

Smatram da uspješno realizirane seksualne potrebe doprinose našem fizičkom i psihičkom balansu. Pritom često naglašavam da ljudsko prakticiranje seksa i masturbacije ne mora biti učestalo jer se ljudska vrijednost ne mjeri naglašenošću libida, iako mnoge seksističke nelogičnosti današnjeg kapitalističkog društva upućuju na to. Prečesto smo svjedokinje reklama u kojima zavodjenje ženskim tijelom prodaje proizvod i prečesto smatramo normalnim kad žena bude objekt u seksualnoj interakciji bilo koje vrste, umjesto da bude svjesni subjekt.

Žena ženu još uvijek u potpunosti nije naučila tretirati kao biće koje sâmo bira, vreba i osvaja svoj seksualni plijen, onako kako to čini Samantha iz „Seksa i grada“. Još uvijek se prečesto treriramo kao Janice iz Kolarove *Breze* koje se žrtvuju za obitelj i dijete. Još uvijek se prečesto vidimo manje vrijednima od muškaraca, kao što su činile Vapurga i Lucija iz Novakovih *Posljednjih Stipančića*. Još uvijek se poistovjećujemo s Anama Karenjinama iz pera Tolstoja, koje život na kraju kažnjava jer su bile nestašne, ne znajući kako uskladiti seksualno-emotivne potrebe s roditeljskima. Još uvijek većina nâs u glavama nije u stanju napraviti rezove poput Ibsenove Nore koja svojom hrabrošću svjesno napušta obitelj u kojoj nije sretna. Još uvijek ne uspijevamo tretirati jedne druge poput Tene iz Kozarčeve pripovijesti koja se spontano prepušta vlastitim instinktima, svjesna da je ljepota prolazna, da ju ne smiju sputavati društvene konvencije te da je sama odgovorna za sreću i kvalitetu života.

Smijemo osuđivati jedne druge, ali jedino ako vlastitim postupcima ne štetimo sebi ili ljudima za koje smo odgovorni. U suprotnom, važno je da si budemo podrška. U generaciji milenijalsa vidim veću solidarnost žene prema ženama jer mlađe generacije sve više karakterizira uniseks pristup životu, kakav mi je oduvijek itekako prihvatljiv. Smatram, naime, da za 50-ak godina više neće biti važno kojeg ste spola. Bit će važno koliko ste kreativni i svrhoviti za napredak društva. Seksualnost će se u većoj mjeri

realizirati iz praktičnih razloga te ćemo je češće prakticirati sami nego s nekim uživo, zbog razvoja umjetne inteligencije kojom ćemo moći projicirati virtualnog partnera koji će zadovoljavati većinu naših potreba.

Stvari se počinju mijenjati brže nego ikad u povijesti, što dokazuje zanimanje za tekstove poput mojih. O svojoj seksualnoj teoriji do sad sam se izjasnila u brojnim hrvatskim i regionalnim dnevnicima, tjednicima i mjesečnicima. Smatram da će biti sve više seksualno otvorenih žena koje će, progovarajući o seksu, znati očuvati svoj integritet, poštovanje i njegovanje vlastitog istraživačkog pristupa, nauštrb tretiranja isključivo kroz izgled i seksualnu liberalnost koja u teoriji privlači većinu muškaraca, ali u praksi ipak žele vjerne supruge i odgovorne majke vlastitoj djeci.

Žena 21. stoljeća znat će što i kako želi u seksu više nego što su znale žene svih ranijih stoljeća. Također se neće susprezati to glasno reći partneru, a kako bude vrijeme odmicalo – i kroz javni diskurz. Također, još će jasnije znati što ne želi. Češće će nego do sad biti domina, preuzimati inicijativu u zavođenju, pa i mušku ulogu u seksu, prakticirati cyber seks više nego ijedna generacija prije, biti biseksualna i poliamorična, češće konzumirati pornografiju pa i producirati je zbog osobnog užitka. Zbog ispunjenosti karijerom i nebivanja majkama, sve više žena također će biti spremno i na otvorene veze.

Kako će prirodna reprodukcija polako nestajati jer će ju zamijeniti umjetna izvanmaternična reprodukcija, tako će žena postajati seksualno slobodnija. Svaka žena koja je majka jako dobro zna koliko ju je upravo ta uloga sprječavala da u nekim situacijama izrazi svoje seksualne potrebe ili afinitete, koliko god liberalna bila. Muški se roditelji s takvim izazovima mnogo rjeđe susreću.

Svakoj od vas želim dugoročnu seksualnu ispunjenost. Same odaberite hoće li ona uključivati jednog ili više seksualnih partnera te hoće li vam seksualni odnosi uključivati ljubav ili ne. Najvažnija stvar kojom bi se, pri odabiru seksualnog partnera trebala povoditi svaka žena jest – pronaći partnera koji je zaista seksualno uzbuđuje. Naime, prethodnih stoljeća zadovoljavale smo se zakonitostima patrijarhata u kojima nismo bile one koje biraju, već one koje su odabrane. A ja se konstantno pitam može li žena koja u tom kontekstu nije subjekt nego samo objekt odabira – biti sretna, kamoli ostvarena, samim time što većina žena teže postiže orgazam u seksu u odnosu na muškarce. Pritom je zanimljivo da u masturbacijskom činu oba spola mogu jednako brzo postići orgazam, što je svakako tema za jednu od budućih kolumni.

Piše: Marina Krleža

Web stranica: www.lelo.com

Instagram: https://www.instagram.com/lelo_official/

Facebook: <https://www.facebook.com/LELO.Official/>

